

skulde i de første Aar, fordi man den Gang maatte sætte ind i Lovens § 2 en Bestemmelse om, hvorledes forskellige Udgifter skulde beregnes som Følge af de den Gang forestaaende og straks efter vedtagne Skattelove. Derfor kunde man ikke regne med de virkelige Tal, men man maatte fiksere dem. Alt, hvad der vedrører Formue- og Indkomstkatten, Brændevinsskatten, Ølskatten, Stempelafgiften paa Spillekort og lignende Ting, maatte man fiksere til 42½ Mill. Kr. Det var et uheldigt Tal. Jeg vil ikke sige, at det ikke var loyalt gjort, men man burde vist den Gang, da man kom ind paa at lade Skattelovene delvis træde noget senere i Kraft, have rettet dette Tal. At det staar i Loven, vil bevirke, at man i det første Aar, hvor denne Lov skulde have virket, neppø faar Glæde af den. Det vil antagelig se saaledes ud; Statsregnskabet for 1912—13 viser samlede Indtægter, de Indtægter, der er Tale om her, til et Beløb af 114 Mill. Kr. Finanslovsforslaget fra 1913—14 er vedtaget med en Indtægt af 112 Mill. Kr., og den højtærede Finansminister har under Forhandlingerne om Finanslovsforslaget i Folketinget udtalt, at han mente, det vilde stige med 3—4 Mill. Kr. Lad mig sige, at det stiger med 4 Mill. Kr., saa skulde det vise en Indtægt af 116 Mill. Kr. Men saa bliver der ingenting, thi 2 pCt. af Indtægten i 1912—13 lagt til 114 Mill. Kr., vil netop bringe os op paa 116 Mill. Kr. Altsaa, kun hvis den højtærede Ministers Beregninger er forkerte til den lykkelige Side, hvad jeg i dette Tilfælde vil haabe — desværre tror jeg, de er rigtige, de hviler paa virkelige Tal fra 11 Maanedes og en meget forsvarlig og sober Beregning for Marts Maanedes Vedkommende —, saa er der ikke noget at vente der. Men det vil altsaa sige, at vi ved at have det uheldige Tal 42½ Million i denne Paragraf ikke faar den tvungne Henlæggelse. Bedre vilde det se ud i kommende Aar, hvis jeg atter holder mig til Finansministerens Forventninger, hvis vi altsaa i 1913—14 faar en samlet Indtægt af 116 Mill. Kr. eller 4 Mill. Kr. mere end budgetteret, og hvis det her foreliggende Forslag for 1914—15 med 121 Mill. Kr. holder. Der vil da paa det kommende Finanslovsforslag skulle opføres en Henlæggelse til Reserven af 3 Mill. Kr. Det er ikke meget, men dog noget, naar det kunde gentages i nogle Aar. Det er der maaske ikke megen Ud-sigt til, men det er i alle Tilfælde en tvungen Oplæggelse, den skal respekteres, og noget er dog bedre end ingenting.

Det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) fastslog saa bestemt som en Kendsgerning, at vi var færdige med Højkonjunkturerne. Jeg vil dog tro, at der maaske nok kunde tvivles noget om, hvorvidt de er færdige; noget andet er, at de ikke varer saa længe, men jeg vil ikke underskrive den Opfattelse, at de paa alle Omraader skulde være færdige. Hvis de ikke er færdige, hvis Tiderne stiller sig nogenlunde godt, vil den Foranstaltning, vi traf i 1912, kunne komme til at virke i nogle Aar. Men hvad skal man ellers gøre? Saa er der den Udvej at laane. Jeg maa atter nævne — for det er sikkert en Mand, man ogsaa maa regne med i Fremtidens Finanspolitik her i Landet — den ærede Folketingsmand fra Æbeltoft (N. Neergaard). Han talte om Laan. Jeg har efter tidligere Udtalelser af ham, medens han var Finansminister, Indtrykket af, at noget af det, der generer ham mest, naar han skal laane, er Rentetypen. Den lægger han saa uhyre megen Vægt paa. Han elsker nu 4 pCt.s Typen — ligesom han tidligere naturligvis har elsket 3 og 3½ pCt.s Typen —, men hans Kærlighed maatte overføres paa det, der den Gang, da der laantes, var det billigste, 4 pCt.s Typen, og den vilde han forfærdelig nødig forlade. Jeg maa her citere den tidligere Generaltolddirektør, der i sine nylig udgivne Erindringer har sagt: „Det er nu ikke billigere“. Det har den tidligere Generaltolddirektør Ret i. Man skal indrette sig paa, hvad en Vares Pris er til enhver Tid, og det er ganske sikkert, at den Type, som nu er accepteret i Sverige og rundt om, 4½ pCt.s Typen, den maa vi ogsaa indrette os paa herhjemme. Naar man slaar til Kapitalisterne, om jeg saa maa sige, hvad man gør af et godt Sind over alt — og der er ikke noget at sige til, at de, der har noget, ogsaa skal betale Skatterne, og de stiger ogsaa overalt —, saa maa de mange store Kapitalister i Udlandet, som er henviste til at leve af Renterne af deres Penge, sørge for at faa Renten op og gaa hen, hvor de kan faa noget mere, og kan de ikke faa det her, maa de gaa over til de fine oversøiske Markeder, der efterhaanden kommer. Vi ser, at der fra Europa i den sidste Tid har været gjort Tilbud om 5 pCt.s Statslaan til under Pari og med Udtrækning til Pari i Løbet af faa Aar. Der er ingen Tvivl om, at Kapitalisterne i Udlandet slaar igen og siger: Saa søger vi andetsteds hen. Det vil holde, tror jeg, og vi maa efterhaanden indrette os paa